

Vos en op het

Haas eiland

Sylvia Vanden Heede
met tekeningen
van Thé Tjong-Khing

LANNOO

HET EILAND

Haas loopt over het strand.
Het lijkt wel of ze iets leest.
Af en toe staat ze stil en kijkt rond.
Dan roept ze:

‘Hup Vos! **Maak voort, Vos!**

We zijn er bijna!’

Vos loopt ook over het strand.
Maar hij loopt niet zo snel als Haas.
Hij draagt twee koffers en een rugzak en een tas.

‘Wat een **reis!**’ kreunt hij.

‘Wat is het **ver** naar het zuiden!
Eerst met het vliegtuig.

Toen een eind met de boot.

En nu zijn we er **nog** niet!
Was ik maar thuisgebleven!
Dan zat ik nu knus in ons hol.’

‘Thuis is het **winter,**’ zegt Haas flink.

‘En ik **WOU** geen winter. Dat weet je toch.’

Vos knikt. Natuurlijk weet hij dat.
Elk jaar is het één keer lente
en één keer zomer
en één keer herfst.

En dus is het ook elk jaar winter.

Dat gaat gewoon zo.

Het kan best gezellig zijn, winter.

Je maakt de haard aan.

Je gooit met sneeuwballen.

Je drinkt hete thee bij het vuur.

Maar daar heeft Haas geen zin in.

‘Ik ben de winter zat,’ zegt ze.

‘Ik heb genoeg van kou en hagel en ijs.

Dit jaar wil ik alleen maar zomer.

Daarom zijn we hier, Vos.

En het was nog wel **jouw** idee!

Jij zei: we gaan naar het zuiden.

Daar is het altijd warm.

We blijven de hele winter weg.

En in de lente komen we terug.’

Vos knikt. Het is waar wat Haas zegt.

Het **was** zijn idee.

Maar het is zo ver naar het zuiden! **Zo ver!**

En die koffers zijn zo **zwaar!**

‘Stop! We zijn er!’ roept Haas ineens.

Vos zet de koffers neer.

Hij veegt het zweet van zijn kop.

Dan kijkt hij rond.

‘Weet je zeker dat het hier is?’ vraagt hij.

‘Ik zie alleen maar **zand**. En **water**.
En twee bomen.’

‘Ik weet het heel zeker,’ zegt Haas.

‘Ik heb de kaart toch?’

Die heeft Piep voor ons getekend.’

‘Piep zit thuis, in het bos,’ moppert Vos.

‘Hij heeft makkelijk praten.’

‘Piep kent de weg naar het zuiden,’ zegt Haas.

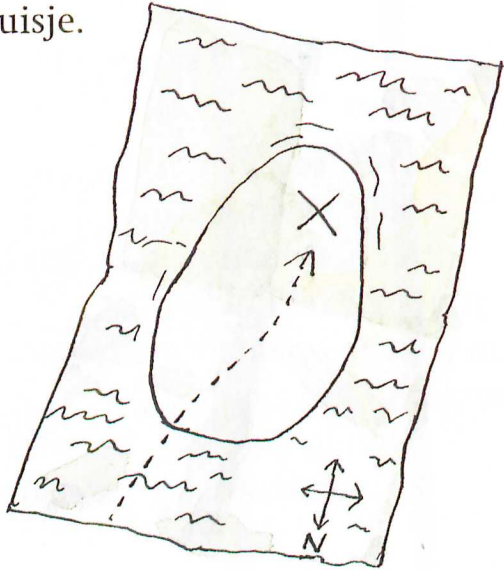
‘Hij was hier al eens, want hij heeft
de wereld gezien.’

De kaart klopt **echt**. Kijk zelf maar.’

Haas geeft de kaart aan Vos.

Er staat een ei op de kaart.

En een pijl. En een kruisje.

‘Dit is de plek waar we nu zijn.

Hier, op het kruis,’ wijst Haas.

‘Op het **kruis?**’ roept Vos. ‘Haas toch!

Er is niet eens een kruis!

Piep had het mis. Hij kent de weg **niet!**

En nu zijn we verdwaald!’

‘Nee hoor!’ sust Haas.

‘Jawel!’

‘Nee!’

‘Ja!’

Haas zegt niets meer. Ze vouwt de kaart op.

Dan bukt ze zich.

‘Wat ben je van plan, Haas?

Waarom schrijf je in het zand?’

Haas doet net of ze Vos niet hoort.

Ze trekt een lijn en nog een lijn.

En kijk... daar staat een kruis!

‘Nu klopt de kaart **wel,**’ lacht Haas.

‘En nu, Haas? Wat wil je nu doen?’

‘Niets.’

‘**Niets?**’

‘Helemaal niets.

Het is vakantie en ik ben lekker lui,’ zegt Haas.

Ze gaapt en rekt zich uit.

Dan gaat ze op de grond liggen,

zomaar in het zand!

‘Nu nog mooier!’ moppert Vos.

‘Zijn we daarvoor van zo ver gekomen?’

Voor **niets?**'

Haas zwijgt. Ze heeft haar ogen dicht.

Het is net of ze slaapt. Maar ze slaapt niet.

Haas is aan het **Zonnen**.

Zonnen lijkt op niets doen.

Het is bijna hetzelfde.

'Ik heb geen zin in zonnen.

Ik heb het **veel te heet,**' zegt Vos.

'Ga dan zwemmen,' mompelt Haas.

Ze klinkt heel lui en traag.

En je hoort haast niet wat ze zegt.

Dat komt door de kaart.

Die heeft Haas op haar kop gelegd, tegen de zon.

In zwemmen heeft Vos **wel** zin.

Hij trekt meteen zijn kleren uit.

'Haas, waar is mijn zwembroek?'

'In de rugzak, Vos.'

Het water is heerlijk.

Vos loopt erin tot aan zijn buik.

Verder durft hij niet.

De zee is zo wijd en zo diep!

En weet je wat raar is? De zee beweegt!

Niemand doet dat. Het gaat vanzelf.

Er komen altijd maar golven, steeds weer.

Het houdt nooit op.

'Word je daar niet moe van, zee?' vraagt Vos.

De zee zegt niets.

Natuurlijk niet.

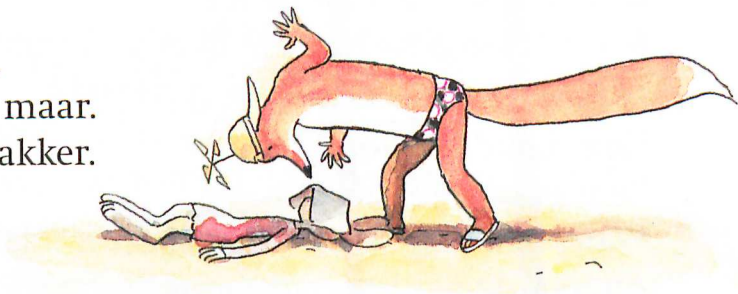
De zee is geen dier. De zee is een **ding**.
En dingen kunnen niet praten.

PLETS!

Er slaat een hoge golf over Vos heen.
Nu is hij helemaal nat. Bah!
En hij krijgt het nog koud ook!
De lol is eraf voor Vos. Hij wil niet meer zwemmen.
Hij wil terug naar Haas.
Misschien is ze klaar met zonnen.
Dan kunnen ze samen iets leuks doen.
Tikkertje op het strand.
Of visjes bakken.
Of een zandkasteel bouwen met torens en een gracht.

Haas zont nog **steeds!**

Ze ligt daar maar met de kaart op haar kop.
Ze beweegt niet eens! Ze zal toch niet...?
Vlug haalt Vos de kaart weg.
Gelukkig!
Haas leeft nog.
Ze sliep alleen maar.
Nu wordt ze wakker.

‘Waar... waar ben ik?’
mompelt ze suf.

‘Hier, net naast het kruis,’ zegt Vos.
Hij wijst het aan op de kaart.
Nu weet Haas het weer.